

TARİH BOYUNCA YAHUDİLERİN HİLELERİ VE MÜSLÜMANLARIN SORUMLULUĞU

Bu yahudi kâfirlerin yapmış oldukları fe-
caatleri, kâfirlikleri, düşmanlıkları beyan sa-
dedinde âyetler indirilmiştir. Onlardan beş-
altı tanesi okunmuş oldu, şimdi sırayla izah
edelim.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ
وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ

*Yâ ehle'l-kitâbi! Lime tekfûrûne bi-
âyâti'llâhi ve entüm teşhedûn.*¹

“Kendiniz hakkı hakikati gördüğünüz
halde, gerçeklere şahit olduğunuz halde niçin
Allah’ın âyetlerine kâfir oluyorsunuz?” Bir
âyet-i kerime bu.

Onların gerçekleri görmelerine rağmen
küfürde kalmalarını tembih yollu, azarlama
yollu bildiren âyetlerden birisidir.

¹ 3/Âl-i İmrân, 70.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ
وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

*Yâ ehle'l-kitâbi! Lime telbisûne'l-hakka bi'l-bâtılı ve tektümûne'l-hakka ve entüm ta'lemûn.*² “Ya niçin hakkı batıla döndürüp öyle giydirip batılı başka türlü gösteriyorsunuz ve gerçekleri saklıyorsunuz. Gerçeklerin ne olduğu size ayan beyan belli olduğu halde, anladığınız halde niye hınzırlıklarınızda diretiyorsunuz? Niye bildiğiniz halde gerçekleri ters yüz ediyorsunuz ve başka türlü göstermeye çalışıyorsunuz?”

Bir başka âyet-i kerîmede Ehl-i Kitab'dan bir grup kâfir, ötekilere, -şeytanlıklarından-nasihat yollu öğüt vererek, şeytanlık öğreterek diyor ki;

“Gündüz inen âyetlere inanın, ondan sonra inen âyetlere kâfir olduğunuzu, inanmadığınızı beyan edin.”³

² 3/Âl-i İmrân, 71.

³ 3/Âl-i İmrân, 72.

a. Yahudilerin Hilelerine Karşı Uyanık Olmak

Bir inanıp bir inanmamak suretiyle sanki “İyi bir şey olunca kabul ediyormuş, iyi bir şey olmayınca kabul etmiyormuş” gibi bir his meydana getirmeyin, müslümanlar da şaşırırlar. İşte böyle bir şeytanlık tavsiye edildiğini Kur’an-ı Kerîm bildiriyor.

“Ancak sizin dininize bağlı ve tâbi olanlara inanın, başka bir şeye inanmayın. Yahudiliği destekleyen, sizi destekleyen bir şey olursa, o yolda gelen olursa ancak ona kabul usuleti gösterin fakat başkasına kabul usuleti göstermeyin ve böylece çeşitli şaşırtmacalar yaparak müslümanları tereddüde sevk edip imanlarında zayıf düşürerek, müslümanları Müslümanlıktan çıkartmaya çalışın.” demişler.

“Ey Resûlüm! Kâfirlerin bu şeytanca fikirlerine karşı de ki;

“Hidâyet, Allahu Teâlâ hazretlerinin bahsettiği, göstermiş olduğu hidâyettir. Yoksa sizin elinizde olan; bu aslı bozulmuş, bu yalan

yanlış, yol, bu yanlış kafa ve bu yanlış gidiş değildir. Allahu Teâlâ hazretlerinin Resûlü'ne indirmiş olduğu pırıl pırıl, nurânî hak yoldur.”⁴

Fazl u kerem, Allahu Teâlâ hazretlerinin yed-i kudretindedir. Onu insanların keyiflerine göre vermez. Ancak dilediği, layık olan has kullarına bahşeder. Kıymetini bilmeyenlerden nimetini, fazlını, ikramını alır. Allahu Teâlâ hazretleri ümmîler arasından Hz. Muhammed-i Mustafâ'sını seçmiş ve ona hak din olan İslâm'ı tebliğ etmiş, ona vermiş. Ötekiler kıskansa, hırısından çatlasa, istemeseler dahi bu böyle. Fazl u keremi vermek, Allahu Teâlâ hazretlerinin seçmesine bağlıdır. Hak yol budur.

“Müslümanların, tüm insanların, muhatap olan bütün beşerin o hak dine tâbi olması lazım; o hınçtan, kinden, hasetten kıvrım kıvrım kıvranan yahudilerin -ve hıristiyanların- arzularına uymamaları ve onların istekleri doğrultusunda hareket etmemeleri lazım.” diye Kur'ân-ı Kerîm'in bu gibi âyetleri bunların bu hainliklerini müslümanlara ihbar ediyor;

⁴ 3/Âl-i İmrân, 73.

“Bak yahudiler böyle oyunlar ediyorlar; siz bunlara karşı uyanık olun, sakın ha onların oyunlarına şeytanlıklarına kapılıp da içinize bir tereddüt getirmeyin.” denmiş oluyor ve müslümanların yolunun hak yol, hidâyet yolu olduğu beyan edilmiş oluyor.

Yahudilerin yaptığı oyunlar, hileler, düşmanlıklar sadece bu âyet-i kerîmelerle işaret edilen -demin söylediğimiz- düşmanlıklar değil; onları itikatlarında tereddüde sevk etmenin dışında yaptıkları başka şeytanlıkları da kastediyor.

Onlardan bir kısmı müslümanlar arasına fitne sokmak ve müslümanları birbirlerine düşman edip kırdırmak, Ensar ile Muhâcirîn’in arasını açmak. Muhacirler Mekke-i Mükerreme’den gelmişler, Medine-i Münevvere’ye sığınmışlar. Kureyş müşriklerinin zulmünden kaçıp Resûlullah’ın emrine uyup mallarını mülklerini, ailelerini terk edip oraya gelmişler ve Ensar onlara kucak açmış. Eşsiz bir kardeşlik, muhteşem bir fedakârlık, çok güzel bir durum!

“Ama bak bunlar yabancı diyardan geldiler, sizin mallarınıza ortak oldular, ticaretinize katıldılar.” diye yahudiler aralarına nifak sokmak istediler. Peygamber Efendimiz gelmeden önce Ensar’ın -yani Medine ahâlisinin- aralarında bir takım ihtilaflar vardı, harp noktasına gelmişlerdi, birbirleriyle uzun zamandan beri mücadele ediyorlardı. İslâm geldiği zaman o harbi durdurdu.

Resûlullah’ın nasihatleri, İslâm’ın nuru, Kur’ân-ı Kerîm’in âyetleri üzerine imana gelmiş olan Medine’nin Evs ve Hazrec kabilesi mensuplarının kalbindeki kinler ve düşmanlıklar Allah tarafından söndürüldü, düşmanlıklar kardeşliğe döndü ama yahudiler onu tekrar kışkırttılar.

“İşte bak bu sizin düşmanınız, o size düşmandı, şu harpte şöyle yapmamış mıydı? Sizin kabilenizden şu kadar adam öldürmemiş miydi?” diyerek Evs ile Hazrec kabileleri arasındaki eski harpleri hatırlatmak suretiyle onların arasındaki düşmanlığı körükleme çalışmaları da yapıyorlardı. Bu da bir çeşit fitne çalışması.

Bu hususta inmiş olan âyet-i kerîmelerde Allahu Teâlâ hazretleri şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Eğer siz kâfirlere, eski kitabın iğvasına, aldatmalarına, fitne çıkarmalarına tâbi olursanız, onları dinlerseniz, onlara tâbi olursanız onlar sizi dinlerinizden çıkarırlar ve eski kâfir halinize getirirler.”

Yani kâfirlerin aldatmalarına tâbi olursanız tekrar kâfirler haline gelirsiniz, o eski düşmanlıklara dönersiniz.

“Halbuki siz, mü’min olduktan sonra nasıl küfre düşersiniz ki size Allah’ın âyetleri okunup duruyor, nâzil olup duruyor, sizin aranızda Allah’ın elçisi Muhammed-i Mustafâsı bulunuyor ve size hak yolu gösterip duruyor. Eğer siz Allahu Teâlâ hazretlerinin emirlerine sımsıkı sarılırsanız, kim böyle sımsıkı sarılırsa Allah onları sırât-ı müstakîme iletir. Ey iman edenler! Sakın o kâfirlerin aldatmalarına, fitnelere kapılmayın ve Allah’tan nasıl korkmak gerekiyorsa öyle korkun.”

Sakın başka bir şekilde ölmeyin ancak müslüman kullar olarak ölmeye bakın, imanınızı muhafaza etmeye çalışın. İmanınızı kâfirlerin oyunlarına kaptırarak elden kaçırmayın,

bu iman nimetinden sonra sakın küfre düşmeyin, Allah'ın size göndermiş olduğu Resûlü'ne indirmiş olduğu Kur'an'ına sımsıkı sarılın ki bu, aşağıda olan bir insanı kurtarmak için yukarıdan sarkıtılmış bir ip, bir halat gibidir; kurtarıcıdır. İnsanı çukurdan, kuyudan, uçurumdan çıkararak bir kurtarıcı ip gibidir. Bunlara sımsıkı sarılıyoruz. Sakın tefrikaya düşmeyiniz. İşte o zaman felah bulursunuz. Allah'ın sizlerin üzerinizde olan nimetlerini düşünün. Hani siz bir zamanlar birbirinizin düşmanıydınız. İslâm gelmeden evvel haliniz niceydi, o eski günleri bir hatırlayın; nasıl birbirinizin kanına giriyordunuz, nasıl pusu kurup öldürüyordunuz?

Aileler sönüyordu, mallar yağmalanıyordu, insanlar esir oluyordu da Allah İslâm'ı gönderdi. O düşmanlığı unuttunuz, kalpleriniz birbirine ısındı, Allah'ın bu nimeti sayesinde müslüman kardeşler haline geldiniz, has kardeşler haline geldiniz.

Bu nimet unutulur bir nimet mi? Cehennem ateşinin kenarına kadar gelmiştiniz, neredeyse o ateşin içine yuvarlanacak bir durumdaydınız da Allahu Teâlâ hazretleri sizi ondan kurtardı. İşte bak, Allahu Teâlâ hazretleri bu

eski günleri hatırlatarak, bu âyetleri size indirerek, doğru yolu bulasınız, şaşırmasınız, sapıtmayasınız, yanlış yollara sapmayasınız diye size gerçekleri beyan ediyor.

“İçinizden bir grup insan Allahu Teâlâ hazretlerinin emirlerini anlatmakta, hayrı söylemekte, emr-i mârufta ve nehy-i münkerde vazifelensin de onlar bu vazifeleri yaparak bu düşmanların kışkırtmalarına düşmemenizi sağlasınlar.” diye âyet-i kerime nâzil oldu.

Yahudiler tarafından çıkarılan bu fitne, ara bozma, müslümanları birbirine düşürüp de birbirleriyle kavga ettirme hilelerinin karşısına da Allahu Teâlâ hazretleri uyanmaları için âyetler indirerek müslümanları ikaz etmek üzere bu vahiyleri gönderdi.

Yahudiler böylece gördüler ki yaptıkları işlerin hepsi boştur ve bütün fitneleri ve fesatları Allah tarafından bildiriliyor. Geceleyin düşünmüş oldukları hilelerin gündüz Allah tarafından Resûlü’ne ihbar edildiğini ve Allah’ın Resûlü’nün Allah tarafından ikaz edilmesi üzerine müslümanların bu durumlardan haberdar olduklarını gördüler ve yaptıkları hilelerin fayda vermediğini anladılar.

Ne yapacaklarını düşünüyorlar, çareler arıyorlar ama yapacakları bir şey yok. Muhakkak ki en büyük emelleri Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i yok etmek, mümkünse onun vücudunu ortadan kaldırmak ama elleri oraya uzanmıyor. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in etrafında canlarını vermeye hazır sahabesi var. Yahudilerin onlara zarar verecek halleri ve güçleri yok, çareler arayıp duruyorlar; “Canına nasıl kastedebiliriz?” diye düşünüyorlar.

Nihayet bir keresinde ellerine bir fırsat geçtiğini sandılar, bu fırsatı kaçıırırlarsa bir daha bulamayacaklarını düşündüler, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hayatına kastedecek bir imkân zuhur eder gibi oldu.

Bir keresinde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sahabesinden bir grup insan onların ülkelerine, diyarlarına, kaldıkları evlere, mahallelere, kalelerinin olduğu yere gelmişti. Kaza yoluyla, hata yoluyla öldürülmüş iki kişinin diyetinin ödenmesi bahis konusuydu ve o vesile ile bir gurup müslümanla beraber onların diyarlarına gelince yahudiler bu fırsatı bulduklarını düşündüler.

Dediler ki;

“Yâ Ebe’l-Kâsım!”

“Ebe’l-Kâsım, Kâsım’ın babası” diyorlar, Resûlullah demiyorlar, “Muhammed ismi” şerefli bir isim olduğundan onu söylemiyorlar. Sadece “Ebe’l-Kâsım!” diye hitap ediyorlar.

“Tamam, senin dediğini yapacağız. Otur; bu meseleyi kendi aramızda şöyle bir müzakere edelim de cevabı sana söyleriz.” diye Resûlullah Efendimiz’i bir yere davet edip oturtuyorlar.

Kendi aralarında birbirleriyle baş başa kaldıkları zaman Küba’da Resûlullah’ın yanına gelen, yılanların başı o yahudi Huyey diyor ki;

“Bu şeyi Resûlullah’ın başına kim atar?”

Başına atacakları şey neydi?

Herhalde laşe gibi bir şey.

“Resûlullah’ın başına kim atar bunu?” diye soruyor.

O öyle oturduğu yerde dururken suikast yapacaklar.

Birisi Resûlullah'ın kafasına taş atmak isteyince; "Bir taş atalım, öldürelim!" diye düşününce, içlerinden akıllı bir kimse diyor ki;

"Yapmayın! Daha olmadan Resûlullah'a haber veriliyor! Siz o taşı atmak için duvarın yanına yanaşmadan evvel ona haber gider; 'Buradan kalk! Sana bir suikast hazırlanıyor, başına bir taş atılacak.' diye söylenir. Öyle yapmayın!"

Onlar böyle taş atma ve suikast yapma planı yaparken Allahu Teâlâ hazretleri Resûlü'ne bildirdiği için Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* süratle yerinden kalkıyor ve onların yakınındaki mahalden uzağa gidince;

"Siz ahdi bozdunuz! Aramızda bir anlaşma yapmıştık, şartlara riayet etmediniz, akdi nakzettiniz! Defolun gidin bu diyardan! Ahdi kendiniz bozduğunuz için artık bu cezaya müstahak oldunuz!" diye onlara haber gönderiyor.

Tabi onlar çıkmak istemediler ama müslümanlar onları muhasara edip de onlar da ölümü gözleriyle görür gibi müşahede edince baktılar ki muhasara var, açlık var, sonunda dayanamayacaklar ve öldürülecekler. Ölüm,

ölecekleri hadisesi ayan beyan akıllarına yerleşince o zaman çıkmaya razı oldular.

Ve artık bakıyorlar ki başka çare yok, buldukları kaleden, diyardan, evlerden çıkarak Medine-i Münevvere'nin daha Kuzey'indeki mustahkem bir mevki olan Hayber'e gidiyorlar. Başlarındaki o hain de, Huyey b. Ahtap adlı Yahudi de Hayber'e gidince bir müddet için oradaki yahudilerin reisi, başkanı durumuna geçiyor. Hayber'in sonradan Hz. Ali Efendimiz'in eliyle fethedileceğini biliyoruz.

b. Yahudilerin Mekkeli Müşriklerle İttifakı

Hayber'e, Hayber Kalesi'ne sığındıkları zaman oradaki şartlara razı oldukları takdirde orada yaşayabilirlerdi. Fakat yine rahat durmadılar. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatta iken kendilerinin rahat edemeyeceklerini düşündüklerinden Resûlullah'a nasıl kötülük yapabileceklerini düşünerek Mekke'ye elçi, haberci gönderip Mekkeliler'i Resûlullah ile harp etmeye teşvik ettiler. Mekkeliler o zaman müşrikler ya -Peygamber Efendimiz Medine'ye hicret etmiş- onları kışkırttılar ve onları Resûlullah ile harp etmeye teşvik ettiler.

Resûlullah'ı ortadan kaldırmanın çarelerini aramanın faaliyetlerinin bir cümlesi olarak, cümlesinden bir tanesi olarak o zaman müslüman olmamış olan Mekkeliler'in reisi durumdaki Ebû Süfyan oraya giden elçiye soruyor:

“Yahu! Bizim dinimiz mi daha hayırlı? Bu putperestlik, bu müşriklik, bu Mekke'nin putperest dini mi daha hayırlı yoksa bu Muhammed'e *-sallallahu aleyhi ve sellem-* indirilen din mi daha hayırlı?”

Huyey b. Ahtab Tevrat'ı okuyan, Ehl-i Kitab'dan biri;

“Allah'ın vahyi nedir? Peygamberler hangi haberle gelmişlerdir? Allahu Teâlâ hazretlerinin sıfatları nelerdir? Hak din nedir?” bunu çok iyi bilir, tilki gibi bilir ama diyor ki;

“Sizin dininiz daha iyi!”

Kendisi Ehl-i Kitab olduğu halde Mekkeliler'e “Sizin dininiz daha iyidir!” diyor.

Yani “Putlara tapmak, taşlara tapmak, yontulmuş ağaçlara tapmak daha iyidir!” diyor.

Peygamber Efendimiz'in hak peygamber olduğunu; vahdaniyet akidesinin, Allah'ın birliği akidesinin müşriklikten ne kadar üstün olduğunu bildiği halde hıncından, hasedinden, düşmanlığından, kâfirliğinden, şeytanlığından; “Sizin dininiz daha iyi!” diyor, Mekkeliler'e müşrikliği methediyor. “Siz dininiz üzere kalın, Muhammed ile savaşın.” demek istiyor.

c. Yahudilerin Lanetlenmesi

Bu kâfirce davranışlarının karşılığında da Allahu Teâlâ hazretleri âyet indirerek onların durumlarını Peygamber Efendimiz'e ve müslümanlara bildiriyor ve âyet-i kerîme ile kıyamete kadar onları lanetliyor.

Kur'an durdukça, Kur'an okundukça o lanet yâd edilip duracak. O kâfirler bu davranışlarından dolayı o lanete uğramış oluyorlar. Âyet-i kerîmeler şunlar:

“Ey Resûlum! Görmez misin ki evvelce kendilerine kitap indirilmiş olup ehli kitaptan olan, Tevrat'ı okumuş olan o kişiler puta, tağûta inanıyorlar da kâfir olan Mekke müşriklerine; ‘Onlar mü'minlerden daha doğru yolda.’ diye söyleyebiliyorlar. Bu ne biçim densizliktir, bu ne biçim insafsızlıktır! Hani

nerede kaldı kendilerine kitap inmesi, Peygamber gelmiş bir kavim olması hali! Nerede kaldı? Müşrikliği, mü'minlikten üstün sayıyorlar da puta tapmayı, Allah'ın varlığına, birliğine inanmaktan öne geçiriyorlar!

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ

*Ülâike'l-lezîne leanehümü'llâh.*⁵ “İşte bu dünya hırsıyla veyahut hınçtan, kinden gözleri kararmış, kanlanmış olan bu hainler, bu zalimler, bu yahudiler Allah'ın lanet etmiş olduğu kimselerdir.”

Bu laneti hafife almamak lazım. Allah kime lanet ederse artık onun hiçbir yerde, hiçbir şekilde, hiçbir tutulacak dalı kalmaz, hiçbir kimse ona yardımcı olamaz. Kâinatın sahibi olan, Hâlık'ı olan Allahu Teâlâ hazretleri bir kavme lanet etti mi, o kavim bir daha ıslah olmaz, yardımcı bulamaz, durumundan kurtulamaz.

Bu kâinatın yönetilmesinde, egemenliğinde, tasarrufunda bu heriflerin payları mı var?

⁵ 4/Nisâ, 52.

Öyle bir payları olsaydı cimriliklerinden, pintiliklerinden insanlara bir bakır şey bile vermezlerdi. Yoksa bu kâfirler, Allah'ın fazl u kereminden bazı şerefli kullarına, mü'minlere, Peygamber Efendimiz'e, ashabına vermiş olduğu o nimetlere haset mi ediyorlar?

Halbuki insafla düşünülecek olursa Allahu Teâlâ hazretleri onların inandığı, peygamberleri olan İbrahim *aleyhisselam*'a ve İbrahim *aleyhisselam*'ın soyundan gelen insanlara da kitap vermiş, hikmet indirmişti. O peygamberler de onlara Allah'ın emirlerini söylemişlerdi, onlar mahrum bir kavim değil ki müşriklikten bir derece iyi durumdalar. Allah'ın elçileri onlara geldi ve onlara nice nice mülkler, hâkimiyetler, yeryüzünde hüküm sürme ve egemenlikler nasip oldu. Kendilerine o peygamberler gelip kitap inip hikmetli emirler geldiği devrede bir kısmı iman etti, imtihanı kazandı, Allah'ın rızasına erdi ve bir kısmı da yine o zaman bile o yahudi kavminin içinde kendilerine kitap indirilen insanlar arasından bir kısmı da o zaman bu yoldan yüz çevirdiler.

Şimdi kızıyorlar ama bu emirler kendilerinin de tanıdığı Hz. İbrahim'e ve onun soyundan gelen peygamberlere geldiği zaman bile bir kısmı yine inandı, bir kısmı yine sapıtı, yine yoldan çıktı. İşte cehennem; böyle zalimler için, bu gibi edepsizler, insafsızlar için, bu gibi yüzsüz arsızlar için ateşli bir azap yeri olarak onların hakkından gelmeye kâfidir.

d. Kafirlerin Ahiretteki Cezası

Allahu Teâlâ hazretlerine kâfir olanlar, Allah'ın indirdiği âyetlere, kitaplara inanmayanlar, resûllerine karşı gelenler için Allahu Teâlâ hazretleri şöyle buyuruyor:

“Biz onları cehenneme sevk edeceğiz; onların vücutları, derileri cayır cayır, cazır cazır yanıp harap olunca, derilerini tekrar tazeleyeceğiz ki azabı tekrar çeksinler. Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri mutlak galiptir, azizdir, her şeyi hikmetle yapar. Emrini tutan kurtulur, emrini tutmayan o çeşit cezalara uğrar.” diye bu âyet-i kerîmeleri indirerek o kâfirlerin bu edepsizliğini ve bu edepsizliklerinden dolayı kıyamete kadar lânetullaha müstahak olduklarını da bildirdi.

Demek ki Mekkeliler’i tahrik etmek için oraya elçi göndermeleri ve “Onları kışkırtmaya bir bahane olsun.” diye “Sizin dininiz daha iyi.” diyerek kendi peygamberlerine gelmiş olan hakikatleri bile inkâr durumuna düşüp müşrikliğı methetmeleri onların ebedî lanete uğramalarına sebep oldu. Bunları ne kadar güzel sıralıyor; yahudilerin Ümmet-i Muhammed için ne gibi düşmanlıklar yaptığını derece derece anlatıyor. Ta başından beri ilk konuşan insanlar iman etseler bir şey olmayacak. Bu insanlar içlerinde biliyor, hak peygamber olduğunu anlıyor ama içlerinde düşmanlık var o düşmanlıkla suikast yapmaya, fesat çıkarmaya, birbirlerine düşürmeye çalışıyorlar, düşmanlarını kışkırtıyorlar. Böylece müslümanlara düşmanlık edip durmuşlar; âyetler onları anlatmaya devam ediyor

Hayber’e kaçıp defolup giden Huyey, Mekke’ye adam gönderen ve Mekke’deki müşriklere; “Sizin müşriklik dininiz daha iyidir.” diyen adam, Arap kabileleri arasında da dolaşıyordu. Araplar’dan bir Gatafan kabilesi var; çölde sıkıntıya alışkın, haşin bir kabile. Onlara gidiyor; “Müslümanlarla harp edin, Hayber

arazisinin, ovasının, hurmalıklarının bir senelik mahsulünü size vereceğiz.” diyorlar.

“Bu ne biçim cömertlik!”

Yahudilerin ne kadar pinti ve cimri oldukları bilinen bir şeydir.

Bu bir senelik mahsulü neden veriyor?

Hayber arazisi geniş bir arazi, sulak bir arazi, hurmaları çok ve geniş, geliri fazla; bunu o kabileye niye teklif ediyor?

Müslümanları yok etmek, ezmek, bastırmak, İslâm dinini yeryüzünden kaldırmak için hıncından veriyor. Cimri ama İslâm’a olan kini sebebiyle kesenin ağzını açıyor; senelik mahsullerini, arazilerinin tümünü vermeye razı oluyor. Yeter ki müslümanlar o kâfirlerle çarpışsınlar, müşrik kabileler müslümanlarla çarpışsınlar da müslümanlar yok olsun. Onların düşmanlıklarının ne kadar şiddetli olduğunu gösteren bir alamet de işte budur.

Bu adam, bu herif, bu alçak bu çalışmalarını ile sonunda Kureyş’ten ve diğer kabilelerden on bin tane silahlı muharip toplamaya muvafak oluyor; işte bu on bin kişi müslümanların

kökünü kazımak niyetiyle Medine-i Münevvere'ye yöneliyor.

İnsan bu on bin rakamının kıymetini, ne kadar önemli olduğunu kolay anlayamaz. Medine'ye gitmiş olanlar da Medine'nin bugünkü gibi büyük bir şehir olduğunu sanır. Öyle değil, küçücük bir köy, çok az bir nüfusu var. Bunlar on bin kişilik bir muharip ile Gatafan'dan, Kureyş'ten, daha başka müşrik kabilelerden topladıkları, kışkırttıkları, vaat ettikleri insanlarla geliyorlar, fakat karşılarında hendek kazılmış olduğunu görüyorlar. Başka yerlerden Medine-i Münevvere'ye girmek mümkün değil, sadece belli bir yerden girmek mümkün; o girişte de hendek kazılmış, müslümanlar bu tarafta savunmadalar. O hendeği aşıp da bu tarafa gelemiyorlar.

O zaman bu Huyey b. Ahtab isimli mel'un Benî Kureyza kabilesine geliyor. Benî Kureyza Medine'nin hurmalıkları civarında kalesi olan, orada komşu olarak oturan ve henüz oradan çıkarılmamış olan Yahudi kabilesi, tabi surlarla çevrili.

Oturdukları yerleri görmek bana nasip oldu, gittim. Bir mühendis arkadaş harabelelerini gösterdi;

“Bak bunların yeri burasıdır.” dedi.

Hakikaten hurmalıklar arasında bir tepede, etrafı duvarlarla çevrili müstahkem bir mevki, kapılar kapalı. Tabi emniyet saikası ile kapatmışlar. Huyey kapıyı çalıyor, o yahudilerin, Benî Kureyza'nın reisi Kâb b. Esep içeriden;

“Kim o? Niye geldin?” diye soruyor.

“Ben sana Kureyşlilerle, onların seyyidleri ile efendileriyle, komutanlarıyla, Gatafan'ın efendileriyle, komutanlarıyla geldim, hayır getirdim.” diyor.

Kâb b. Esep diyor ki;

“Hayır! Sen hayır getirmedi, şer getirdin. Çünkü sen şom bir insansın, uğursuz bir insansın.”

“Yahu! Aç şu kapıyı!” diyor.

“Açmam!” diyor.

“Aç şu kapıyı!” diye ısrar ediyor.

Nihayet kapıyı açıyor. Onlara teklifte bulunuyor;

“Bak bu kadar orduyla gelmişiz, sen şu müslümanlarla ahdini boz da sen de bizim aramıza katıl ve burada bu müslümanları temizleyelim.” diyor.

“Hayır!” diyor. “Ben sizin sonunuzu iyi görmüyorum ve bu teklifleriniz sizin sandığınız gibi sonuçlanacak gibi görünmüyor, onun için ben ahdi bozacak değilim. Ahdi bozmam, Müslümanlar dürüst insanlar; yapılan anlaşmayı bozmayınca bir şey yapmıyorlar, anlaşmayı bozan olursa da canını çıkarıyorlar, diyarlarından sürüyorlar.”

Mert insanlar olduklarını bildiği için “Ben ahdi bozmam.” diyor.

Öteki hain, zalim, kurnaz, şeytan; ısrar ediyor, tahrik ediyor, vaad ediyor.

“Şöyle servete nâil olacaksın, bu iş bittikten onların arazilerinden geçmek suretiyle sonra şunlara sahip olacaksın.” diyor.

Bu kabilenin arazisi de Medine’ye ulaşır orayı vurmak için tek yer, bir geçiş yeri. Hu-

yey, toplanmış orduyu hendekten geçiremeyince buradan geçirmeye çalışıyor. “Boz şu ahdi!” diyor, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile ahdi bozmaya teşvik ediyor.

“Boz ahdini! Buradan hücum edelim. Hendekten geçemedik ama buradan geçip onları haklayalım, köklerini kazıyalım!” diyor ve nihayet Benî Kureyza’nın başındaki kişiyi ikna ediyor.

Bu noktada, bu adamların hareket tarzından yahudilerin zihniyetleri, mantıkları, anlayışları, ahlâkları ortaya çıkıyor. Onlar ancak kendi menfaatlerine olduğu zaman ahde riayet ediyorlar. Ahdi bozmanın kendi menfaatlerine olduğunu hissettikleri zaman derhal ahdi bozabiliyorlar. Yahudiler de böyle, hıristiyanlar da böyle; bütün kâfirler böyle.

Osmanlılar da tam Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*’in ahlâkı ile hareket etmişlerdir, Balkanlar’da daima yapılmış olan ahidler karşı taraf tarafından bozulmuştur; bu yahudiler böyle. Bu davranıştan devamlı huyları, tıynetleri, tabiatları çok net olarak, aşikâr olarak ortaya çıkıyor.

Bu davranış şekli, bu huy, bu ahlâk, bu anlayış hâlâ onların temel anlayışıdır.

Demek istiyor ki;

“Bugün de müslümanlar dikkat etsinler.”

Onun üzerine Allahu Teâlâ hazretleri âyet-i kerîme indiriyor:

“O adamların ne zaman müslümanlarla aralarında bir ahit ve anlaşmaları olsa onları böyle bozmak mı istiyorlar? Allahu Teâlâ hazretleri ahitleri bozanlara gereken cezayı verecek.”

Bu Bakara sûresinin 100., 101. âyet-i kerîmesi;

“Onlar ahdi bozuyorlar. Onların imanla ilgileri yok.”

Resûlullah onlara Allah tarafından gelen emirleri tebliğ ederken aslında ne yapmış oluyor?

Onların kendilerine indirilmiş olan kitabını da tasdik etmiş oluyor.

“Bak, İbrahim hak peygamber, Tevrat hak kitaptı, siz Ehl-i Kitabsınız, doğru yoldaydınız.” diye bildirmiş oluyor. Aslında onların

menfaatine; şeytana uymasalar, nefse uymasalar, hınçlarını yenseler gelen kişinin kendilerini tasdik edici bir nimet olduğunu anlayacaklar. Fakat bu Ehl-i Kitab onu anlamıyor, bu yahudiler kendilerine indirilmiş olan kitaptaki âyetleri de dinlemiyorlar. Orada kendilerine emredilmiş olan şeyleri de yapmıyorlar; onları sırtlarının arkasına atıyorlar ve sanki hiç bilmiyormuş gibi kendi kitaplarına da kendi inançlarına da uymayan yanlış bir yolda, şeytanın yolunda yürümeye devam ediyorlar.

Bu Benî Kureyza'nın da onların aldatmasına uyup ahdi bozmaya razı olmasından sonra oradan yapılan hücum müslümanlara zarar verebilirdi. Hakikaten müslümanlar; "Düşman öbür taraftan gelecek." diye hazırlanmışlardı ama Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de bildirdiği üzere müslümanlara yardımcı melekler gönderdi. Meleklerle onları teyit ve takviye etti ve o kâfirlerin üzerine bir rüzgâr estirdi ki o rüzgâr onların gözlerini, ağızlarını, burunlarını doldurdu ve ordu birliklerinin birbirleri ile irtibatını kopardı. Orduyu darmadağın etti; o esen rüzgârdan, o gelen hainlerin, zalimlerin Mekke'ye zarar verecek bir halleri kalmadı. O

kum fırtınasından dolayı ve meleklerin yardımı dolayısıyla müslümanlar bir zarara uğramadılar. Yoksa oradan yapılan bir hücum müslümanların hakikaten çok zarara uğramalarına sebep olabilirdi.

e. Hendek Zaferi ve Beni Kurayza'nın Cezası

Allahu Teâlâ hazretleri, müslümanların zayıf olduğu en tehlikeli anda Benî Kureyza'nın düşman tarafına meyledip de ahdi bozması üzerine onların cezalandırılmasını murad etti. Resûlullah Efendimiz'e emretti. Düşmanlar bir şey yapamadan dağılıp gittikten sonra Benî Kureyza müslümanlarla karşı karşıya kaldı; ötekiler savuşup gittiler. O sıcaklarda, oralarda uzun zamanda duramazlardı; her an tehlikedeler, ihtiyaçları var, malları biter, yiyecekleri içecekleri biter. Uzun zaman oralarda kalamayacakları için defolup gittikten sonra müslümanlar, Benî Kureyza üzerine yürüdü. Zaten yakın; kaleleri hemen Küba'nın ötesinde. Onları muhasara ettiler ve teslim olmaya zorladılar.

Hepsi mecburen teslim oldular. Sa'd b. Muaz *radıyallahu anh* onlara yapılacak muamele konusunda hakem oldu.

“Bunlar ahdi bozdular. Müslümanlarla müşrikler harp ederken harpte müslümanları arkadan hançerleyecek, çok tehlikeli bir iş yaptılar, çok büyük bir cürüm işlediler. Bunların cezası ne olacak? Hakem, hâkim yani kadı kim olsun?”

“Sa'd b. Muaz olsun.” denildi.

Sa'd b. Muaz mübarek bir insan, çok ciddi bir insan; eşraftan kıymetli, hürmetli bir insan. O vaziyeti mütalaa etti ve savaşa katılıp müslümanlarla savaşmış olan muharip erkeklerin öldürülmesine, kadınların ve çocukların esir edilmesine, mallarının, hurmalıklarının taksim edilmesine hükmetti. Böylece Benî Kureyza da durum lehine iken ahid yapıp keyfine bakarken müslümanlar sıkıştığı zaman ahdi bozup onları çok müşkül durumda bırakmak, çok tehlikeli bir duruma düşürmek fiilinin cezasını çekmiş oldu.

Bu hüküm hakkında Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri;

“Allahu Teâlâ hazretlerinin rızasına uygun olan hükmü hükmettin, yedi kat semadaki meleklerin beğendiği bir hüküm ile hükmettin.” diye Sa’d b. Muaz’ı övdü ve o Benî Kureyza yahudileri de öylece cezalandırıldılar.

Nihayet bütün bu şerleri, fesatları tanzim eden, o yılanların başı Huyey b. Ahtab yakalanmış olarak getirildi ve Resûlullah’ın huzuruna dikildi.

“Olan oldu; Allah’ın kaderi böyleymiş, yahudilerin aheyhine takdir böyleymiş.” diye insanlara döndü, birkaç söz söyledi, sonra oturdu.

Onun da kafası kesildi, böylece o mel’un da cehennemi boylamış oldu.

f. Yahudi Kadının Rasulallah’ı Zehirlemesi

Yahudiler böyle çeşitli hilelerle müslümanları yok etmek için Resûlullah’a kastetmek için uğraşıp harp ile darp ile hile ile fitne ile bir şey yapamayınca o düşmanlık tohumu yine içlerinde devam etti. O Huyey isimli hain öldürüldü, ötekiler cezalandırıldı, berikiler sü-rüldü, fakat erkekler bir şey yapamayınca bu sefer yahudiler daha gizli daha hain bir metod

olarak kadınları öne sürdüler. Peygamber Efendimiz'e zarar vermek üzere Hayber'den bir kadın Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldi. Hayber, yahudilerin kalesi. Oradan Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e bir kadın geldi ve ona ikram olarak, hediye olarak bir et getirdi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* o etten biraz çiğnedi, sonra;

“Bu et bana kendisinin zehirli olduğunu bildiriyor.” dedi.

O eti çıkardı ama birkaç tanesini çiğnemişti. O çiğnemesi dolayısıyla Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ağrısı yıldan yıla ziyadeleşti. Ağzından vücuduna dağılmış olan o zehirden dolayı ağrısı sızısı yıldan yıla ziyadeleşti ve hatta o zehirli şey Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in âhirete intikaline sebep oldu. Resûlullah efendimiz;

“O Hayberli kadının getirdiği etin acısını hâlâ şuramda hissediyorum.” derdi.

Resûlullah Efendimiz'in âhirete göçmesine o zehirli et sebep oldu.

Bu anlattıklarımızdan yahudilerin, yahudi kavminin tıyneti ve müslümanlarla alakasının

nasıl düşmanlık temelleri üzerine bina edilmiş olduğunu görüyoruz. Tarih boyunca da bu böyle olmuştur. Bir zaman sonra; “Acaba yahudiler bu tıynetlerini, bu tabiatlerini değiştirirler de bize dost olabilirler mi, mümkün mü?” Bir zaman sonra kurt değişir de kuzularla arkadaş olması ne kadar mümkünse işte bu da o kadar mümkün. Kurt nasıl kurtluğunda devam ediyorsa, yahudi milleti de düşmanlığında devam ediyor. İşte bu günümüzde de görüyoruz. İstilaya uğramış ülkelerde taşlarla o zavallı ahâlinin kemiklerini nasıl ezdiklerini, nasıl ezâ ettiklerini, nasıl sağa sola hunharca saldırdıklarını görüyoruz.

Onlardan, tabiatlerinden sizlere misaller vermiş olduk ki; “Müslümanlara karşı neler hissediyorlar, bilelim.” Bu böyle devam eder, buna karşı uyanık olmamız lazım gelir.

Bu tabiat, bu düşmanlık, bu adalet Allah'ın takdiridir. Allahu Teâlâ hazretleri böyle takdir eylemiş ki Kur'ân-ı Kerîm'inde şöyle buyuruyor:

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ
وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا

*Le-tecidenne eşedde'n-nâsi adâveten li'l-lezîne âmenû'l-yehûde ve'l-lezîne eşrekû.*⁶
“Ey Resûlüm! İnsanları inceleyecek olursan görürsün ki iman edenlere karşı en şiddetli düşmanlık besleyenler yahudilerdir ve müşriklerdir.” Âyeti kerimede böyle bildiriliyor.

Diğer bir âyeti kerime’de şöyle bildiriliyor:

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ
تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ

*Ve len terdâ anke'l-yehûdü ve le'n-nesârâ hattâ tettebia milletehüm.*⁷

İkinci âyeti kerime. Okuduğu, delil olarak getirdiği âyet-i kerîmede de şöyle bildiriliyor:

“Ey Resûlüm! Yahudiler ve nasrânîler senden asla hoşnut ve razı olmazlar, olmayacaklar; ilelebet mümkün değil. Ancak sen onların

⁶ 5/Mâide, 82.

⁷ 2/Bakara, 120.

dinlerine, milliyetlerine, yollarına tâbi olursan; ancak onlara uyarsan razı olurlar. Yoksa sen Allah'ın emrini bildirip de hak yolda yürümeye kalktın mı onlar senden asla hoşnut ve razı olmayacaklar.”

Üçüncü âyet-i kerîmede de buyuruluyor ki:

“Yahudiler -hainler, edepsizler, terbiyesizler utanmadan- dediler ki; ‘Allah’ın eli cimridir.’”⁸

Utanmadan Allah’a dil uzatıp böyle haince söz söylediler.

Halbuki onların elleri öyledir ve bu edepsizliklerinden dolayı ayrıca lanete uğradılar. Allahu Teâlâ hazretlerinin rahmeti geniştir, cömertlerin cömerdidir; kullarının, yaratıklarının rızıklarını nasıl infak ediyor. Nasıl bol bol kullarına ihsan ediyor, nasıl nimetler bahşediyor. Bunlar ortadayken utanmadan böyle laflar söylediler.

⁸ 5/Mâide, 64.

“Ey Resûlüm! İndirilen âyetler onların çoğunun tuğyanını ve küfrünü arttırdı. İnada düştüler, ters duruma düştüler ve nedense sana Allah’ın âyetleri indikçe onların tuğyanı arttı, küfürleri ziyadeleşti. Allahu Teâlâ hazretleri de onların arasına kıyamet gününe kadar düşmanlık ve buğz u adavet enkal eyledi. Harp için savaş için ne zaman bir ateş yaksalar Allahu Teâlâ hazretleri o ateşi söndürmüştür ve onlar buna rağmen yeryüzünde fesat çıkarmaya devam edegelmişlerdir.”

Allahu Teâlâ hazretleri hiç şüphe yok ki fesatçıları, müfsitleri sevmez. İşte bu mel’un kavmin eskiden beri yaptıkları işlerden, söylemiş oldukları edepsizce sözlerden ve davranışlardan çıkan çerçeve ve manzara onların umumi halleridir. Allah’a dil uzatıyorlar, inen âyetler onların küfürlerini tuğyanlarını arttırıyor ve müslümanlara olan adavetleri, kızgınlıkları, kinleri hiçbir zaman sönmüyor ve bu tarzda devam edip duruyorlar.

Kur’ân-ı Kerîm’in âyetlerini söyleyince biz *âmennâ ve saddaknâ* diye kabul ediyoruz da, yahudiler acaba bu söylenilen şeyleri inkâr ediyorlar mı?

Hayır. İnkâr etmek şöyle dursun bir de iftiharla itiraf ediyorlar. Hani;

Şecaat arz ederken merd-i kıptî sirkatin söyler

diye bir söz vardır.

“Çingene delikanlısı övünmek isterken şu hırsızlığı yaptım, bu edepsizliği yaptım diye anlatır.”

Bunun gibi onlar da edepsizliklerini iftiharla söylüyorlar. İşte o Oskar isimli yahudinin sözünü naklediyor:

“Biz yeryüzünde fitne çıkarırız, insanlar arasına fesat sokarız; bizim yaptığımız şey budur.” diye yaptıklarını övüne övüne, iftihar yollu söylüyorlar. İnkâr da etmiyorlar, itiraf ediyorlar, iftiharla söylüyorlar.

g. Müslümanların Uyanıklığı ve Sorumluluğu

Müslüman kardeşlerim, aziz kardeşlerim!

Yahudilerin tıynetlerini, tabiatlerini işte böylece anlatmış olduk. Bize düşen, bize düşmanlık edenlerin farkına varmaktır! Bizim hakkımızda başkaları ne niyet besliyorsa o niyetlerini bilmemizdir, ondan gafil olmamamızdır.

Bizimle harp edenlerden, Allah ile Resûlullah ile harp etmeye kalkışanlardan, Allah'ın dine hücum edenlerden gafil olmamamızdır, onların yaptıkları mücadelelerin karşısına çıkmamızdır. Bize yakışan budur!

xxx

Hakikaten, Allah razı olsun bu Hoca Efendi kardeşimiz, -Mısırlı tefsir hocasıymış- âyet-i kerîmelerle ve İslâm tarihinde vuku bulmuş hadiselerle, sahih rivayetlerle durumu gayet güzel anlattı ve manzara çok net olarak ortaya çıktı. Şimdi adamların hallerinin menşeyini, kökünü anlamış oluyoruz. Kalplerinin derinliklerindeki niyetlerini, tarih boyunca kendilerini besleyen kinlerinin menşeyini anlamış olduk.

Allah razı olsun; kardeşimiz güzel bir konuşma yaptı. Bizim bunlardan gafil olmamamız lazım!

“Gâvurdan dost, domuzdan post olmaz.” demiş dedelerimiz. Kısaca kestirmiş atmış. Şimdi bu adamlar suretâ yani dış görünüş itibariyle sanki böyle müttefikmiş gibi veyahut dostmuş gibi görünseler bile asıl niyetleri, halleri bu olduğuna göre, müslümanların bu hu-

susta uyanık olması lazım gelir! Kimler kendilerinin dostlarıdır, kimler düşmanlarıdır farkında olmaları gerekir. Hiç şüphe yok ki müslümanların dostu Allah'tır. Müslümanların dostları diğer müslümanlardır.

الْكُفْرُ مِلَّةٌ وَاحِدَةٌ

el-Küfrü milletün vâhidetün. “Kâfirlerin hepsi de yekvücuttur. Tek bir topluluk halindedir.”

Hepsinin de ortak noktası aralarında ne kadar farklılık olsa, ihtilaf olsa da birleşip müslümanları yok etmek istemeleridir. Zarara uğratmak isterler, mümkünse yeryüzünden silip atmak isterler, kökünü kazımak isterler. Onun için dostlarımızı bilelim, düşmanlarımızı bilelim, uyanık olalım. Dinimize sımsıkı sarılalım, Allah'ın kitabına sımsıkı sarılalım; Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine sımsıkı sarılalım, gafil olmayalım!

h. Müslümanların Gafleti

Çünkü müslüman uyanıktır, feraset sahibidir. Allahu Teâlâ hazretlerinin rızasını ka-

zanma yollarını bilir ve ona göre hayatını tanzim eder. Hava güzel, manzara güzel, ülke güzel, nimetler güzel! Maaş geliyor, dükkân çalışıyor; -bunları ben biraz da kendim ilave ediyorum- yan gelip yatalım. Bir ay tatil, deniz kenarında, plajda, Bodrum'da, Marmaris'te eğlenelim derken düşmanlar öbür tarafta yaşıyorlar ve çalışıyorlar.

Su uyur, düşman uyumaz diye bir söz vardır.

Su ne demek?

Herkes bu *suyu* musluklardan akan, gölde toplanan şey sanır. Yanlış. Oradaki su, *sü* demek. "Asker" demek, "çeri" demek.

Subaşı, çeribaşı diyoruz ya, ne demek?

"Askerin komutanı" demek. Asker yorulur, uyur. Bir sefer yapar, bir yerden bir yere gider, yorgun düşer, çadırları kurar kurmaz yatar, horul horul uyur.

Su uyur, yani "Ey komutan! Senin askerin uyur ama düşman uyumaz. Senin en gafil zamanını bekler, bastırır." Sen Bodrum'da, Marmaris'te, İzmir'de, Erdek'te Kefken'de, şu-

rada burada zevk ü sefa yaparken, keyif çatar-ken, dinini unutmuşken, tarihi düşmanlarını din düşmanlarını unutmuşken, dünyadan haberin yokken, düşman uyumaz, sonunda bir hücum eder! Artık düşmana sayım suyum yok!

“Ben şimdi tam uyuyacaktım, uyanıyım da ondan sonra seninle savaşıyoruz.” denmeyeceğini herkes biliyor.

Onun için bu kardeşimizin bu güzel konuşmasının arkasından ben de birkaç söz ekleyerek yine onun sözleri ile bitirmek istiyorum.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi gafletten uyandırıyor. Kendi rızasını kazanmak için dîn-i mübînî uğrunda canla başla çalışmayı, malımızla mülkümüzle her türlü müktesebatımızla çalışmayı nasip eylesin.

Böylece rızasını kazanmayı nasip eylesin. Müslümanları kimsenin karşısında hor ve zelil etmesin. İslâm için çalışan, gayret gösteren kardeşlerimizi her yerde muvaffak eylesin. Mücahid kardeşlerimizi mansur ve muzaffer eylesin. Müslümanları galip eylesin. İstilaya uğramış İslâm beldelerini kurtarmayı cümlemize nasip eylesin. Bir zamanlar ezanların

okunduğu, namazların kılındığı, İslâm ahkâmının yürüdüğü, İslâm hutbelerinin okunduğu diyarlar şimdi kâfirlerin eline geçti. Onlardan o diyarları aldığımız gibi İslâm'ı dünyanın her yerine götürüp tebliğ edip müslümanlığı onlara aşılamay, İslâm'ı yaymayı ve bütün dinlere galip hâle getirmeyi Allah cümlemize nasip eylesin. O uğurda çalışmayı nasip eylesin. O hâli de bize göstere; İslâm'ın izzetini, aziz olduğunu, yayıldığını, yükseldiğini görüp huzur içinde ölmeyi cümlemize nasip eylesin. Allah rahmet eylesin Selahaddin-i Eyyûbî *rahmetullahi aleyh* Kudüs müslümanlar tarafından tekrar kâfirlerden alınıncaya kadar gülmemeye ahdetmiş, “Hiç gülmeyeceğim.” demiş, kaşları çatık duruyor. Allahu Teâlâ hazretleri bize de kâfirlerin elinden bütün İslâm diyarlarını alıp gülmeyi nasip eylesin. Oradan ötelere de İslâm'ı yaymayı nasip eylesin. Ama o diyarlara İslâm'ı yaymanın hükmü kendi içimizde İslâm'ı yerleştirmektir, önce kendimiz has müslüman olacağız. Kendi ailemizde, kendi diyarımızda İslâm'ın kuvvetlenmesidir, ondan sonra oralara yayılmaktır. Onun için var gücümüzle, gecemizle gündüzümüzle, her işimizle her vesile

ile baş gailemiz, baş düşüncemiz, baş çalışmamız İslâm'a yardım etmek, İslâm'ın ilerlemesi, yükselmesi için çalışmak olmalı. Her meslekte İslâm'a yardım imkânı vardır ve meslek seçecek kardeşlerimiz de İslâm'a yardım edici meslekleri tercih etmelidir. Gecesini gündüzüne katarak; zenginler kesesini açarak, gayretli olanlar gayretini ortaya koyarak, ilmi olanlar ilmini etrafa anlatarak "İslâm'a yardım edelim de müslümanlar tekrar aziz olsun, İslâm beldeleri tekrar mâmur olsun." diye temenni edecek.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
1 Safer 1410 / 02.09.1989

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

